

Σεβινάρι

#08

εφημερίδα για τη διάδοση της αναρχικής σκέψης και δράσης | Πάτρα, Φεβρουάριος 2022

...στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση

**ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗΣ,
ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ, ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΦΥΛΗΣ ΒΙΑΣ
ΔΕΝ ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ, ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ**

8Η ΜΑΡΤΗ: ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ: ΤΡΙΤΗ 8 ΜΑΡΤΗ, 18:00, ΠΛ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΘΕΜΑ: Η Αναρχία και οι Σύμμαχοι της

Άρθρο του Tommy Lawson στο libcom.org που παρουσιάζει τις έννοιες που χρησιμοποίησαν οι αναρχικοί για να ορίσουν τη συνεργασία τους με άλλες τάξεις κατά τη διάρκεια του αγώνα.

σελ.6

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

σε αυτό το τεύχος

Η ένταση στην Ουκρανία και ο ρόλος του ελληνικού κράτους

σελ.3

Σχετικά με την υπόθεση βιασμού της Θεσσαλονίκης

σελ.4

Ακρίβεια, ανατιμήσεις και χαράτσι

σελ.5

93 χρόνια από την γέννηση του Καμίλο Τόρες

σελ.7

Ανταπόκριση από τον αγώνα στην Καβάλα Oil

σελ.8

Έλλειψη θέρμανσης στις φυλακές της Θήβας εν μέσω κακοκαιρίας

Στην καρδιά του χειμώνα και εν μέσω της βαριάς κακοκαιρίας «Ελπίς», στις γυναικείες Φυλακές του Ελαιώνα Θηβών κόβεται η θέρμανση. Συγκεκριμένα, οι ίδιες καταγγέλουν ότι από την Τρίτη 25/1 το απόγευμα τα κελιά των φυλακισμένων παραμένουν χωρίς θέρμανση.

Οι φυλακές της Θήβας εξακολουθούν να αδιαφορούν για τις κρατούμενες δυσκολεύοντας ακόμη περισσότερο τις συνθήκες διαβίωσής τους, οι οποίες εν μέσω πανδημίας και συνωστισμού στις φυλακές είναι θανατηφόρες.

Δεν ξεχνάμε την κρατική δολοφονία της κρατούμενης Αζίζελ Ντενίρογλου τον Απρίλιο του 2020, η οποία πέθανε στο θάλαμό της, αβοήθητη, ενώ αντιμετώπιζε καρδιολογικά προβλήματα και είχε συμπτώματα κορονοϊού. Ο θάνατος της οδήγησε στην εξέγερση των συγκρατουμένων της. Η απάντηση που λάβανε οι κρατούμενες που εξεγέρθηκαν ήταν η καταστολή, η ωμή βία. Τα ΜΑΤ κατέστρεψαν αντικείμενα στη φυλακή, κυνήγησαν και χτύπησαν γυναίκες.

Απέναντι στην βαρβαρότητα του εγκλεισμού, απέναντι στην κρατική διαχείριση της πανδημίας και των καιρικών συνθηκών, απέναντι στο συνεχιζόμενο κρατικό έγκλημα που διεξάγεται μέσα στις φυλακές οφείλουμε να σταθούμε στο πλευρό των κρατουμένων.

Μαρία Μ.

Νέο Ε.Σ.Υ: Όταν η διάλυση της δημόσιας υγείας βαφτίζεται «εξορθολογισμός»

Το τελευταίο διάστημα, το κράτος έχει θέσει σε εφαρμογή ένα σχέδιο που βρίσκεται διαχρονικά στην κορυφή της ατζέντας του και αφορά στην αλλαγή του τρόπου λειτουργίας του δημόσιου συστήματος υγείας. Το «Νέο Ε.Σ.Υ», έρχεται να βάλει τέλος στον «αναχρονιστικό και κοστοβόρο» χαρακτήρα της δημόσιας υγείας και να την οδηγήσει σε έναν «εξορθολογισμό» σύμφωνα με τις ανάγκες της εποχής. Είναι προφανές όμως, πως όταν οι κυρίαρχοι μιλάνε για ανάγκες, σε καμία περίπτωση δεν αναφέρονται στις ανάγκες της κοινωνικής βάσης, αλλά στις ανάγκες που επιβάλλουν τα συμφέροντά τους και η καπιταλιστική κερδοφορία. Το νέο, λοιπόν, αυτό σχέδιο για την υγεία περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων:

- Αξιολογήσεις νοσοκομειακών μονάδων, με απώτερο σκοπό τις συγχωνεύσεις και το κλείσιμο πολλών εξ αυτών, ιδιαίτερα όσων βρίσκονται σε κοντινή απόσταση μεταξύ τους.
- Απολύσεις υγειονομικών, καθώς η μείωση του αριθμού των νοσηλευτικών ιδρυμάτων και η είσοδος των ιδιωτών στα νοσοκομεία θα οδηγήσει σε μείωση των θέσεων εργασίας.
- Συμπράξεις Δημοσίου - Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ): με αυτόν τον τρόπο ανοίγει ο δρόμος για την είσοδο ιδιωτικών εταιριών μέσα στα νοσοκομεία.
- Περεταίρω υποβάθμιση και ιδιωτικοποίηση της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας και αντικατάστασή της από ένα σύμπλεγμα ιδιωτικών διαγνωστικών κέντρων.
- Αλλαγή του χαρακτήρα του ΕΟΠΥΥ, ο οποίο πλέον θα αρχίσει να λειτουργεί

με όρους «ασφαλιστικής εταιρίας»

- Περεταίρω εκμετάλλευση των νέων γιατρών, οι οποίοι καλούνται να καλύψουν τα κενά του Ε.Σ.Υ με εξευτελιστικούς μισθούς και να περιμένουν για χρόνια σε λίστες αναμονής.

Όσα αναφέρονται παραπάνω δεν προκαλούν καμία εντύπωση. Η μετατροπή της υγείας σε εμπόρευμα, που θα λειτουργεί με βάση τους νόμους της αγοράς, και στην οποία θα έχουν πρόσβαση μόνο λίγοι και εκλεκτοί αποτελεί μια από τις βασικές επιδιώξεις των κυρίαρχων. Η διαχρονική και μεθοδευμένη υποβάθμιση του Ε.Σ.Υ και η εγκληματική διαχείριση της πανδημίας τα τελευταία δύο χρόνια, που έχει κοστίσει την ζωή σχεδόν 25.000 συνανθρώπων μας, το μόνο που κάνουν είναι να φανερώνουν την παρασιτική φύση του κράτους και τον απάνθρωπο και αντικοινωνικό χαρακτήρα του κρατικού-καπιταλιστικού οικοδομήματος.

Με βάση όλα αυτά, είναι προφανές ότι το επόμενο διάστημα, το ζήτημα της υπεράσπισης του δημόσιου χαρακτήρα της υγείας θα πρέπει να γίνει υπόθεση όλων μας. Οι φτωχοί, οι καταπιεσμένοι, όσοι ανήκουμε στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα θα πρέπει να σταθούμε στο πλάι των υγειονομικών και να δημιουργήσουμε ένα μέτωπο που θα αγωνίζεται τόσο για δημόσια και δωρεάν υγεία για όλους, όσο και για το γκρέμισμα αυτού του άδικου κόσμου που υπόσχεται μόνο εκμετάλλευση και θάνατο για τους ανθρώπους της τάξης μας.

Ανδρέας Κ.

Η Λ. και το παιδί της, θύματα κατ'εξακολούθηση κακοποίησης, δεν θα είναι ποτέ ξανά μόνοι!

Η Λ. και το παιδί της έχουν κακοποιηθεί επανειλημμένα από τον πρώην σύντροφο και πατέρα του παιδιού της. Η Λ., ενώ έχει προσωρινή απόφαση ασφαλιστικών μέτρων να μην την πλησιάζει στα 100μ. και ενώ αυτός παραβιάζει διαρκώς την απόφαση, καλεί την αστυνομία και αυτή δεν εμφανίζεται καν. Ο κακοποιητής της απειλεί καθημερινά τη ζωή της ίδιας και του παιδιού της, ενώ σε 7 μηνύσεις που έχει κάνει εναντίον του δεν έχει γίνει ποτέ η αυτόφωρη διαδικασία, όπως προβλέπεται.

Μετράμε ήδη 19 γυναικοκτονίες και η αστυνομία συγκαλύπτει τους κακοποιητές και τους γυναικοκτόνους. Κράτος, αστυνομία και θεσμοί συγκαλύπτουν τους κακοποιητές.

Την Τρίτη 1 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αχαΐας από αλληλέγγυες και αλληλέγγυους.

Στο δικαστήριο για την οριστικοποίηση των ασφαλιστικών μέτρων που ήταν ορισμένο για την Τετάρτη 9 Φλεβάρη ο δικηγόρος του κακοποιητή ζήτησε αναβολή κι έτσι το δικαστήριο ορίστηκε ξανά για 6 Απρίλη. Τα προσωρινά ασφαλιστικά μέτρα παραμένουν ως τότε.

Δε θα αφήσουμε καμία γυναίκα μόνη της! Θα σταθούμε η μία δίπλα στην άλλη υλικά και ηθικά! Καμία γυναίκα δε θα αφεθεί στο έλεος των κακοποιητών της!

Μαρία Μ.

Η ένταση στην Ουκρανία και ο ρόλος του ελληνικού κράτους

Η πανδημία του Covid-19 που έπληξε τον πλανήτη όχι μόνο όξυνε τις υπάρχουσες αντιθέσεις, άλλα πρόσθεσε και νέα πεδία ανταγωνισμού ανάμεσα στα καπιταλιστικά κέντρα. Η πολιτική λύση που εφαρμόστηκε στην πλειοψηφία των κρατών, με την κοινωνικοποίηση της ζημιάς του κεφαλαίου, είχε σαν αποτέλεσμα τη διόγκωση του παγκόσμιου χρέους σε πρωτοφανή επίπεδα. Παράλληλα, οι ρυθμοί εξάντλησης των κοιτασμάτων πετρελαίου, η αναζήτηση νέων πηγών ενέργειας και ορυκτών πόρων, όπως το φυσικό αέριο και οι σπάνιες γαίες και παράλληλα ο ανταγωνισμός στο πεδίο της αγοράς συνθέτουν ένα πλαίσιο ολοένα και πιο οξυμένων ανταγωνισμών.

Οι ΗΠΑ επιδιώκουν να περικυκλώσουν στρατιωτικά τη Ρωσία και την Κίνα σε μια προσπάθεια να περιοριστεί η περαιτέρω ισχυροποίησή τους, με τις τελευταίες να αμφισβητούν ανοιχτά πλέον την ηγεμονία των ΗΠΑ, τόσο στο πεδίο της οικονομίας όσο και των πολεμικών/στρατιωτικών εξοπλισμών. Η αντιπαράθεση κλιμακώνεται με νέες στρατιωτικές συμφωνίες όπως η ΑΥΚΟΥΣ που συνάφθηκε το Σεπτέμβριο του 2021 αλλά και η πολύ πρόσφατη πολύπλευρη συμφωνία που συνάφθηκε μεταξύ Κίνας και Ρωσίας.

Η ανταγωνιστική φύση του καπιταλισμού κάνει σαφές πως δε μπορεί να υπάρξει ισορροπία δυνάμεων όσο υπάρχουν διαφορετικοί πόλοι που διεκδικούν τη μερίδα του λέοντος στην παγκόσμια κυριαρχία. Στιγμιότυπο της έντασης αποτελεί το γεγονός ότι οι παγκόσμιες εξοπλιστικές δαπάνες – κατά SIPRI – , την περίοδο '19-'21, σημείωσαν ρεκόρ των τελευταίων 30 και χρόνων, με τις ΗΠΑ και τις Ρωσία/Κίνα να πρωτοστατούν στην την κούρσα των εξοπλισμών.

Η αντίθεση των δύο κυρίαρχων σχηματισμών, Η.Π.Α./NATO – Ρωσίας/Κίνας, εδαφικοποιείται και πάλι στην Ουκρανία, καθώς στην περιοχή βρίσκονται σημαντικά υπεράκτια κοιτάσματα φυσικού αερίου και διέρχεται το 50% του ρωσικού αερίου προς την Ευρώπη. Ύστερα από την προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία το 2014, αλλά και την αυτονομία ενός τμήματος της ανατολικής Ουκρανίας που πρόσκειται στη Ρωσία, ο Ουκρανός πρόεδρος, με τη στήριξη των ΗΠΑ, εκκίνησε σχεδιασμούς ανακατάληψης της Κριμαίας και της Σεβαστούπολης, περιοχή μεγάλης γεωστρατηγικής σημασίας, καθώς αποτελούν διέξοδο στη Μαύρη Θάλασσα και κατ' επέκταση στη Μεσόγειο. Μεγάλος αριθμός δυνάμεων και των δύο πόλων έχει συγκεντρωθεί στην περιοχή μετατρέποντας το μέρος σε πυρριτιδαποθήκη έτοιμη να εκραγεί.

Οι Η.Π.Α., έχοντας αποτραβηχτεί την προηγούμενη περίοδο από άλλες μικρότερης κλίμακας περιφερειακές συγκρούσεις, σε μια προσπάθεια ανασυγκρότησης των δυνάμεων τους, επιχειρούν μέσω του NATO την κεντροποίηση της αντίθεσης. Συγκεντρώνουν όλες τις δυνάμεις της συμμαχίας στις περιοχές μεγαλύτερου γεωπολιτικού ενδιαφέροντος, όπου και εστιάζεται η σύγκρουση των αντιδιαμετρικών συμφερόντων με το αντίπαλο μπλοκ (Ανατολική Ευρώπη αλλά και Νοτιοανατολική Ασία). Αν και η πλειονότητα των ευρωπαϊκών κρατών τάχθηκε στο πλευρό της Ουκρανίας αποστέλλοντας στρατιωτικό εξοπλισμό και συνάπτοντας συμφωνίες συνδρομής προέκυψαν ρωγμές στο κατά άλλα αρραγές μπλοκ. Η Βουλγαρία και η Κροατία έχουν ξε-

καθαρίσει πως δεν θα εμπλακούν στρατιωτικά, ενώ η Γερμανία δεν έχει συνδράμει μέχρι στιγμής, καθώς η Ρωσία, και μέσω της Ουκρανίας, αποτελεί τον κύριο πάροχο φυσικού αερίου στη γερμανική βιομηχανία. Παράλληλα, αναμένεται η αδειοδότηση του ήδη ολοκληρωμένου αγωγού NordStream 2 που συνδέει τα δύο κράτη. Σε αντιφατικά μονοπάτια φαίνεται να κινείται και η Τουρκία με τα συμφέροντα της να τάσσονται προφανώς με το NATO (αποτελεί το 2ο μεγαλύτερο στρατό της συμμαχίας), αλλά την ίδια στιγμή προχωρά ο σχεδιασμός του αγωγού TurkStream για παροχή ρωσικού αερίου στην Ευρώπη μέσω της Τουρκίας. Οι ΗΠΑ ενόψει της κεντροποίησης της σύγκρουσης στην Ουκρανία και σε μια προσπάθεια επαναρμούλκησης της Τουρκίας στην αγκαλιά της συμμαχίας, με non-rarepros την Ελλάδα ακυρώνει την κατασκευή του αγωγού East-Med. Χαρακτηριστική των διακρατικών διεργασιών που λαμβάνουν χώρα είναι η σιωπή των ελληνικών ΜΜΕ που κατά τ' άλλα είναι λαλίστατα στις λεκτικές επιθέσεις έναντι της γειτονικής χώρας.

Στα καθ' ημάς, το ελληνικό κράτος, προσδεμένο πλήρως στο άρμα του NATO, ακολουθεί πιστά την κλιμακούμενη αντιπαράθεση. Η επίσκεψη του ΥΠ.ΕΞ. Δένδια στην Ουκρανία δηλώνει τις προθέσεις του ελληνικού κράτους: Σε ενδεχόμενη πολεμική σύρραξη είναι έτοιμο να συνδράμει με όποια μέσα. Άλλωστε διαχρονικά επιτελεί ρόλο χωροφύλακα για λογαριασμό των Η.Π.Α./NATO στην περιοχή και προσπαθεί, μέσα στις συνεχείς ανακατατάξεις, να κερδίσει ό,τι περισσότερο μπορεί. Όλη η χώρα έχει μετατραπεί σε μια απέραντη NATOϊκή βάση και οι κοινές ασκήσεις με τον αμερικανικό στρατό λάμβαναν χώρα όλη την προηγούμενη περίοδο.

Δεν είναι μόνο τα τεράστια εξοπλιστικά προγράμματα και οι αμυντικές διακρατικές συμφωνίες που δηλώνουν την πολεμική ετοιμότητα του ελληνικού κράτους. Κυβερνητικά στελέχη, κάνουν λόγο για το «κράτος ανθεκτικότητας». Προσδιορίζουν την «ανθεκτικότητα» ως την ικανότητα ενός κράτους να ανταπεξέρχεται σε κρίσεις, ταυτίζοντας κυδαίτα το μεταναστευτικό ζήτημα με την υγειονομική κρίση. Πώς ένα κράτος αποκτά ανθεκτικότητα σύμφωνα με τις επιταγές της κυριαρχίας; Με περαιτέρω στρατιωτικοποίηση και επιβολή πειθαρχίας και καταστολής στην κοινωνία, με πρόφαση τη συμμόρφωση της και το «κοινό καλό». Ήδη βλέπουμε ότι οι ένοπλες δυνάμεις παρεμβαίνουν ανοιχτά στην κοινωνική ζωή αντικαθιστώντας τον κρατικό μηχανισμό (χιονοπτώσεις, μεταναστευτικό, στελέχωση των εμβο-

λιαστικών κέντρων, αντιμετώπιση των πυρκαγιών).

Οι αλόγιστες κρατικές δαπάνες σε πολεμικό εξοπλισμό και μπάτσους, έναντι των τεράστιων κοινωνικών αναγκών, είναι ενδεικτικές του κλίματος που επικρατεί. Το κράτος από τη μία δηλώνει έτοιμο να συμβάλει σε οποιαδήποτε πολεμική σύρραξη και από την άλλη επιβάλλει την «κοινωνική ειρήνη», μέσω της καταστολής, και το καθεστώς αντιεξέγερσης στο εσωτερικό του. Σήμερα τα κράτη, καταργώντας τα όποια «κοινωνικά συμβόλαια» είχαν απομείνει και έχοντας αποτραβηχτεί σχεδόν ολοκληρωτικά από την κοινωνική αναπαραγωγή, δεν παρέχουν τίποτα στην κοινωνία πέρα από θάνατο, μιζέρια και εξαθλίωση. Οι ιδιωτικοποιήσεις στην υγεία, την παιδεία, την ενέργεια μετατρέπουν όλα τα δημόσια αγαθά σε εμπόρευμα, περιορίζοντας την πρόσβαση σε αυτά από μεγάλο μέρος της κοινωνικής βάσης.

Είναι καθήκον των επαναστατικών δυνάμεων να χτίσουν ένα πλατύ, μαζικό και μαχητικό διεθνιστικό αντιπολεμικό κίνημα που θα βάλει φρένο και θα ανατρέψει τα σχέδια των κυρίαρχων. Μακριά από λογικές συνεργασίας με άλλες αστικές τάξεις ή πρόσδεσης σε άλλους καπιταλιστικούς σχηματισμούς, μακριά από κοινοβουλευτικές αυταπάτες και από εθνικιστικές και πατριωτικές φωνές. Με βασικό εργαλείο το διεθνισμό και την κοινή πάλη με τους καταπιεσμένους των γειτονικών χωρών. Μέσα από την ανάλυση της πραγματικότητας οφείλουν να προκύπτουν οι απτές προεκτάσεις της, όπως αυτές γειώνονται εδώ και τώρα και όχι να αναζητείται ο εχθρός κάπου μακριά και έξω από το φυσικό πεδίο δράσης των πολιτικών υποκειμένων. Συγκεκριμένα: Να στοχοποιηθούν τα μεγάλα ενεργειακά έργα που συγκεντρώνουν το γεωπολιτικό ενδιαφέρον και αυξάνουν τις πιθανότητες επέμβασης από ανταγωνιστικές δυνάμεις, η κούρσα στρατιωτικών εξοπλισμών που ροκανίζει τις κοινωνικές ανάγκες, να στοχοποιηθεί ο μιλιταρισμός, η υποχρεωτική στράτευση και η αύξηση της στρατιωτικής θητείας, η εμπλοκή του στρατού σε κοινωνικά ζητήματα και η πολεμική προετοιμασία του ελληνικού κράτους μέσω της αναβαθμισμένης παρουσίας του NATO στην περιοχή. Να γίνει κτήμα στο σύνολο της κοινωνικής βάσης ότι με τη συμμετοχή σε κάποιο πόλεμο δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα, ότι αρνούμαστε να συμμετάσχουμε στο σφαγείο που μας ετοιμάζουν.

Είναι πλέον φανερό πως το σάπιο σύστημα τους έχει χρεοκοπήσει. Από τη νοσούσα οικονομία τους, την πολεμική όξυνση, την καταστροφή του φυσικού κόσμου και τις πανδημίες, τη διαιώνιση της εξαθλίωσης, της φτώχειας, των διαχωρισμών. Ο κόσμος τους καταρρέει και προς το παρόν καταρρέει στα κεφάλια μας. Σήμερα τα αδιέξοδα του καπιταλισμού είναι πιο ξεκάθαρα από ποτέ. Ο αγώνας για την επίτευξη μιας κοινωνίας χωρίς πολέμους, φτώχεια και προσφυγιά περνά μέσα από την οργάνωση της κοινωνικής βάσης, σύμφωνα με τις ανάγκες και το ταξικό της συμφέρον. Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, να οργανώσουμε την κάλυψη των βασικών και κοινωνικών αναγκών μας έξω από και ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Να κάνουμε το βήμα για την κοινωνία της ελευθερίας, της αλληλεγγύης, της ισότητας και της κοινοκτημοσύνης.

Πέλοτο

Ζερμινάδα

είναι ό μήνας της άνοιξης σύμφωνα με το γαλλικό επαναστατικό ημερολόγιο. Αρχίζει στις 21 Μάρτη και τελειώνει στις 19 Απρίλη.

Ζερμέν (Germen) στα λατινικά σημαίνει σπόρος. Αυτόν το σπόρο της ελευθερίας και την ελπίδα για έναν καλύτερο και δίκαιο κόσμο προσπάθησε να περιγράψει και ο Εμίλ Ζολά στο ομώνυμο μυθιστόρημα του στα 1885. Αυτή την ελπίδα κουβαλάμε κι εμείς στις καρδιές μας.

Ένα όνομα είναι απλά ένα όνομα, ωστόσο δεν ξεχνάμε πως την ίδια ονομασία χρησιμοποίησαν συντρόφισες

και σύντροφοι στην πόλη της Πάτρας, δυο δεκαετίες πριν, για να εκφράσουν τις δικές τους πολιτικές θέσεις και ανησυχίες μέσα από ένα αναρχικό περιοδικό. Το ίδιο όνομα για να εκφράσουν τον ίδιο ασίγαστο πόθο της ελευθερίας χρησιμοποίησαν ουκ ολίγες φορές σύντροφοι διεθνώς, μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Από την πρώτη απόπειρα του Ρούντολφ Ρόκερ στα 1900 μέχρι πρόσφατα παραδείγματα αναρχικών επιθεωρήσεων, κολεκτίβων, βιβλιοθηκών, ομάδων και πιθανώς άλλων που αγνοούμε.

Σε αυτό το -πολλές φορές απροσπέλαστο και απροσδιόριστο- ιστορικό συνεχές αναφερόμαστε και τον ίδιο αγώνα υπηρετούμε κι εμείς σήμερα.

Τον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό!

Για επιπλέον υλικό, ενημερώσεις και αναλύσεις: ipposd.org

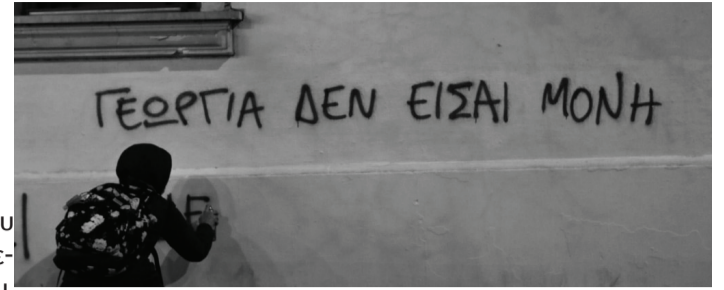
Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΒΙΑΖΕΙ ΚΑΙ ΚΑΚΟΠΟΙΕΙ ΣΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

Πάει πλέον σχεδόν ένας μήνας από εκείνο το βράδυ που η 24χρονη Γεωργία ναρκώθηκε, βιάστηκε και κακοποιήθηκε ομαδικά από ένα συνονθύλευμα γνωστών καταστηματαρχών εστίασης και επιχειρηματιών από την Αθήνα, σε πολυτελές ξενοδοχείο της Θεσσαλονίκης. Από εκείνο το βράδυ που ακόμη μια γυναίκα, αυτή την φορά στα πλαίσια ενός «πάρτυ» των πλουσίων και των κυριάρχων, στα πλαίσια μιας μάζωξης των «καλών παιδιών» αυτού του τόπου, βιώνει τον εξευτελισμό του βιασμού, τον πόνο στα χέρια των κακοποιητών. Η ίδια, παρ' όλο το σοκ, την επόμενη μέρα, αφού αντιλαμβάνεται παρατηρώντας στο κορμί της σημάδια κακοποίησης και πιθανού βιασμού, καταγγέλει το γεγονός στην αστυνομία. Εκεί πραγματοποιεί μήνυση κατά των βιαστών της και συγκεκριμένα, κατονομάζει τον Μάνο Παπαδόπουλο, έναν από τους ιδιοκτήτες του «Αχιλλειον», ως τον άνθρωπο που την οδήγησε στους βιαστές της. Μάλιστα ονοματίζει και τον έναν εκ των τριών βιαστών της, τον Βασίλη Λεβέντη, ενώ η αστυνομία της τονίζει πως πάει να τα βάλει με «επώνυμη οικογένεια» και ο δικηγόρος των βιαστών της την στολίζει με απειλές με στόχο να την φοβίσει. Η αστυνομία συλλαμβάνει τελικά μονάχα τον 27χρονο Μάνο Παπαδόπουλο, ο οποίος στην συνέχεια αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς όρους μετά από εντολή της δικαστικής αρχής. Τραγικό δε και το γεγονός πως η Γεωργία αναγκάζεται να περιμένει τρεις μέρες μέχρι την ιατροδικαστική εξέταση, τρεις μέρες μέχρι να ρίξει πάνω της νερό, τρεις μέρες μέχρι να ξεπλύνει τα αγγίγματα από τα χέρια τους, να δώσει

από το σώμα της τα σικαμερά αποτυπώματά τους.

Παρ' όλα αυτά όμως η Γεωργία, μια γυναίκα που προέρχεται από τα σπλάχνα της τάξης των καταπιεσμένων και των κατατρεγμένων αυτού του κόσμου, η Γεωργία που δεν νιώθει πως έχει πια κάτι να χάσει, συνεχίζει με σθένος να καταγγέλει διαρκώς τα όσα έζησε και να επιμένει για την δημοσιοποίησή τους. Κι έτσι μετά την αποκάλυψη σιγά σιγά ενός ολόκληρου κυκλώματος που στοχεύει σε μια ανώμαλη καλοπέραση, πάνω στα κορμιά ναρκωμένων γυναικών, στο οποίο εμπλέκονται κατά βάση μεγαλοεπιχειρηματίες, άνθρωποι της «καλής κοινωνίας», πλουσιόπαιδα, μαφιόζοι της νύχτας και ιδιοκτήτες κυριλέ μαγαζιών εστίασης, τα κυρίαρχα ΜΜΕ ξεκινούν την γνωστή προσπάθεια συγκάλυψης και ξεπλύματος, σε συνεργασία πάντα με το κράτος, την αστυνομία και τις δικαστικές αρχές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα άλλωστε αποτελεί το θάψιμο των τοξικολογικών εξετάσεων της κοπέλας, οι οποίες τελικά, μετά από μη βολικές για το κράτος, διαρροές που καλύφθηκαν με μανία, βγήκαν «πεντακάθαρες».

Μα ξέρουμε από καιρό πια, πως ο πραγματικός αυτουργός όλων αυτών των αποτρόπαιων εγκλημάτων, δεν είναι ένας μεγαλοαστός ή ένας μεγαλοεπιχειρηματίας, δεν είναι ένα αφεντικό ή ένας συγκεκριμένος μπάτσος, μα είναι ένα ολόκληρο σύστημα, πατριαρχικό και καπιταλιστικό, που θρέφει τους βιαστές, τους κακοποιητές και τους δολοφόνους, ένα σύστημα βαθιά ριζωμένο σ' αυτό τον κόσμο που δολοφονεί καθημερινά γυναίκες, εργάτριες και εργάτες, μετανάστες και μετανάστριες, δολο-

φονεί εκατοντάδες στα νοσοκομεία, στις ΜΕΘ και στους διαδρόμους. Είναι οι εξουσιαστές αυτού του συστήματος που καθημερινά πνίγουν στα νερά του Αιγαίου τις πρόσφυγες αγκαλιά με τα ανήλικα παιδιά τους. Είναι οι ίδιοι καταπιεστές που αθρώνουν τους γυναικοκτόνους και τους βιαστές, που φτιάχνουν ένα σωρό νομοσχέδια για να δυσχεράνουν ακόμα πιο πολύ την θέση της γυναίκας σε ετούτο τον κόσμο, που χτυπούν και συλλαμβάνουν αγωνίστριες που κάθε μέρα παλεύουν να γκρεμίσουν το σάπιο τους σύστημα. Κι είναι αυτοί που εμφανίζονται στα πάνελ των καναλιών θλιμμένοι, συμπονετικοί και υποστηρικτικοί απέναντι στην γυναίκα θύμα και χύνουν κροκοδείλια δάκρυα, υποσχόμενοι προστασία και θαλπωρή, λέξεις ανύπαρκτες σ' αυτό το σύστημα που υπόσχεται μόνο θάνατο.

Μόνο μας όπλο απέναντι στα γεμάτα αίμα και πόνο χέρια τους, η αλληλεγγύη, η δύναμη πως έχουμε ο ένας τον άλλον. Μόνη μας ελπίδα η κάθε γυναίκα της τάξης μας που χαμογελά ελεύθερη, που γλιτώνει απ' τα χέρια του κακοποιητή της, που στέκεται πλάι μας, να αγωνιστούμε όλες και όλοι μαζί. Μόνο μας όνειρο ένας κόσμος χωρίς σαλόνια πολυτελών ξενοδοχείων και όλους όσους αυτά καλοδέχονται, χωρίς αφεντικά και μπάτσους, χωρίς πόνο και εξαθλίωση.

Θένια Π.

8η ΜΑΡΤΗ: ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ

Διαδήλωση: Τρίτη 8 Μάρτη, 18:00, πλ. Γεωργίου

Οι ρίζες της 8ης Μάρτη χάνονται βαθιά στον χρόνο. Το πότε τοποθετείται η απαρχή αυτής της μέρας δεν είναι σαφές αλλά, σίγουρα, σχετίζεται με πλήθος εργατικών γυναικών αγώνων των αρχών του προηγούμενου αιώνα. Καθιερώθηκε το 1910 για να τιμηθούν οι εργατικοί γυναικείοι αγώνες. Υπάρχουν διάφορες εκδοχές σχετικά με τις απαρχές της ημέρας αυτής.

Άλλες πηγές τοποθετούν τις απαρχές της σε μια διαδήλωση απεργών το 1908 στην Νέα Υόρκη, ενώ άλλες υποστηρίζουν ότι αντλεί την έμπνευσή της από περισσότερους από έναν ταξικούς αγώνες.

Ένας από αυτούς φαίνεται να είναι είτε η απεργία εργατριών στα κλωστοϋφαντουργεία και ραφτάδικα της Νέας Υόρκης, που ξεσηκώθηκαν στις 8 του Μάρτη του 1857 για να διεκδικήσουν «δεκάωρη δουλειά, φωτεινές και υγιεινές αίθουσες εργασίας, ισομισθία με τους κλωστοϋφαντουργούς και των ράφτες». Εκείνη την εποχή οι γυναίκες εργάζονταν 16 ώρες την μέρα και με μισθούς πολύ χαμηλότερους από αυτούς των κλωστοϋφαντουργών. Οι διαδηλώσεις και οι απεργίες αυτές πνίγηκαν στο αίμα από τις αστυνομικές δυνάμεις.

Ακόμα, τον χειμώνα του 1909-1910, ξεσπά η απεργία που έμεινε γνωστή ως η «Εξέγερση των 20.000», παραλύοντας 600 βιοτεχνικές γυναικείων ενδυμάτων της Νέας Υόρκης, οι μεγαλύτερες των οποίων ήταν η Triangle Waist και η Leiserson, σε έναν κλάδο που οι γυναίκες αντιπροσώπευαν το 70% των εργαζόμενων. Το μεγαλύτερο ποσοστό τους ήταν κορίτσια κάτω των

20 ετών, Εβραίες και Ιταλίδες μετανάστριες. Η αποφασιστικότητά τους ήταν εκείνη που καθόρισε την κήρυξη της απεργίας. Η απεργία διήρκεσε τρεις μήνες και ήταν πρωτοφανής για τους εργοδότες, οι οποίοι χρησιμοποίησαν κάθε μέσο που διέθεταν στο οπλοστάσιό τους για να τη σπάσουν: την αστυνομία, απεργοσπάστες, μπράβους που χτυπούσαν τις εργάτριες στις απεργιακές φρουρές. Τον Φεβρουάριο του 1910, η απεργία έληξε με την υπογραφή συμφωνίας που προέβλεπε αυξήσεις στα μεροκάματα, μείωση των ωρών εργασίας και ίση μεταχείριση για τα μέλη του σωματείου, χωρίς ωστόσο να μεταβληθούν οι συνθήκες σκληρής εκμετάλλευσης, υποτίμησης της ζωής των εργαζομένων και εργοδοτικής τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς, με τραγικές συνέπειες έναν χρόνο αργότερα. Στις 25 Μάρτη του 1911, ξέσπασε φωτιά στο πολυώροφο κτήριο όπου στεγαζόταν το εργοστάσιο της Triangle Waist – μία από τις επιχειρήσεις που είχε βρεθεί στο επίκεντρο των καταγγελιών της πρόσφατης απεργίας για τις άθλιες συνθήκες εργασίας που επικρατούσαν. Εκεί εργάζονταν για περισσότερες από 10 ώρες την ημέρα, έξι ημέρες την εβδομάδα, περίπου 500 γυναίκες, κυρίως μετανάστριες, ανάμεσά τους πολλά κορίτσια ακόμα και 13-14 ετών, με τις ραπτομηχανές τους. Όταν ξέσπασε η φωτιά στον όγδοο όροφο του κτιρίου, οι εργάτριες ήταν κλειδωμένες μέσα στο εργοστάσιο.

Το 1912 ξεσπά η απεργία των κλωστοϋφαντουργών στο Λώρενς της Μασαχουσέτης, απηφώνοντας τα συντηρητικά συνδικάτα της Αμερικανικής Ομοσπονδίας Εργασίας (AFL), τα οποία υποστήριζαν ότι θα ήταν αδύνατον να οργανωθεί ένα μεγάλο πλήθος μεταναστών εργατών, που στο μεγαλύτερο ποσοστό τους ήταν γυναίκες. Η απεργία είχε πράγματι αυθόρμητα χαρακτηριστικά και ξέσπασε σε μια πόλη που ελεγχόταν πλήρως από τις μεγάλες εταιρείες κλωστοϋφαντουργίας, όπου με την είσοδο των μηχανών είχαν προχωρήσει σε απολύσεις και χρειαζόντουσαν κατά βάση φτηνά και ανειδίκευτο προσωπικό, με αποτέλεσμα να εργάζονται σε μεγάλο βαθμό νεαρά κορίτσια και παιδιά, και σε εξαντλητική

εντατικοποίηση της παραγωγής, οδηγώντας τους σε ασθένειες και σε θανάτους. Οι εργάτες διέμεναν σε κτήρια που ανήκαν στις επιχειρήσεις, όπου αποτελούσε συνήθη πρακτική να στοιβάζονται πολλές οικογένειες σε κοινά διαμερίσματα, προσπαθώντας να επιβιώσουν σε ακραίες συνθήκες πείνας και ανέχειας.

Χωρίς να είναι ιστορικά σαφές ποια είναι η απαρχή αυτή της μέρας, όλα τα παραπάνω δείχνουν πως-όπως και να έχει- πρόκειται για μια εποχή κατά την οποία η Αμερική στιγματίστηκε από δυναμικές απεργίες και κινητοποιήσεις των πιο άγρια εκμεταλλευόμενων κομματιών στα εργοστάσια και τις βιοτεχνίες, που ήταν στην πλειοψηφία τους οι γυναίκες εργάτριες και μετανάστριες.

Η καθεστωτική καθιέρωση μιας τέτοιας μέρας ως μια μέρα γιορτής για την γυναίκα, επιχειρεί την απονομηματοδότηση κάθε μαχητικής διεκδίκησης, κάθε ιστορικής παρακαταθήκης και συλλογικής μνήμης που μπορεί να εμπνεύσει και να προωθήσει τον αγώνα για τη γυναικεία χειραφέτηση. Έναν αγώνα, τον οποίο η κυριαρχία συνεχώς επιχειρεί να προβάλλει ως «αίτημα για ισότητα στη διαχείριση της εξουσίας». Η προσπάθεια ενσωμάτωσης των διαφόρων κινημάτων και η αλλοίωση των ταξικών και ριζοσπαστικών χαρακτηριστικών τους είναι συνήθης πρακτική της κυριαρχίας για να αφομοιώσει κάθε προσπάθεια αντίστασης. Η 8η Μάρτη αποτελεί ημέρα αντίστασης και αγώνα και όχι μια «γιορτή», που στην πραγματικότητα το μόνο που κάνει είναι να επιβεβαιώνει και να αναπαράγει τους επιβεβλημένους έμφυλους ρόλους. Για εμάς, η 8η Μάρτη αποτελεί ορόσημο των εργατικών γυναικείων αγώνων και μία ημέρα που επιθυμούμε να κρατήσουμε ζωντανούς τους αγώνες του παρελθόντος εμπνεόμενες για τους ταξικούς αγώνες του μέλλοντος.

Όχι λοιπόν, η 8η Μάρτη δεν είναι η μέρα της γυναίκας, η 8η Μάρτη ήταν, είναι και θα φροντίσουμε εμείς να παραμείνει, μέρα αγώνα των γυναικών της τάξης μας.

Ακρίβεια, ανατιμήσεις και «χαράτσια»: για εμάς ο λογαριασμός, για το κεφάλαιο η κερδοφορία...

Εχουμε βιώσει καλά στο πετσί μας το τί σημαίνει για τις τσέπες και τις ζωές μας η διαρκής κρίση του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος, ένα νέο επεισόδιο της οποίας βιώνουμε τα τελευταία δύο χρόνια. Οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ, προκειμένου να διαφυλάξουν και να αυξήσουν όσο περισσότερο μπορούν τα κέρδη τους, έχουν εξαπολύσει μια λυσσαλέα επίθεση σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας. Με μια σειρά αντιδραστικών-αντικοινωνικών μέτρων, στερούν από την κοινωνική βάση ακόμα και τα στοιχειώδη μέσα επιβίωσης, ανατρέπουν κατακτήσεις αιώνων και παραδίδουν όλα τα αγαθά και τις κοινωφελείς υπηρεσίες στα χέρια του κεφαλαίου, δημιουργώντας έτσι τις καλύτερες συνθήκες για την όξυνση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Από τις αρχές του φθινοπώρου του 2021 βρίσκεται σε εξέλιξη ένα κύμα ανατιμήσεων σε καταναλωτικά και βιομηχανικά είδη, ένα νέο δηλαδή κύμα ακρίβειας το οποίο επηρεάζει βασικά αγαθά, όπως τα τρόφιμα, το ρεύμα, το φυσικό αέριο, τα καύσιμα. Συντελείται έτσι μια έμμεση μείωση στους μισθούς και τις συντάξεις της πλειοψηφίας της κοινωνίας, η οποία έρχεται να προστεθεί στη φορολογική ληστεία της τελευταίας δεκαετίας και η οποία έγινε στο όνομα της αποπληρωμής των χρεών στους «δανειστές». Δίπλα στην φορολογία και στις διαρκείς ανατιμήσεις, είδαμε τα τελευταία χρόνια και ευρύτερες αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις και ιδιωτικοποιήσεις σε μια σειρά από τομείς που επιβαρύνουν την καθημερινότητα της κοινωνίας, αυξάνουν το κόστος ζωής, καταβαρυνθούν το βιοτικό επίπεδο.

Οι ανατιμήσεις αυτές, με χαρακτηριστικότερες όλων τις τεράστιες αυξήσεις στην ενέργεια, προκύπτουν ως αποτέλεσμα της ανάγκης του ντόπιου αλλά και του διεθνούς κεφαλαίου να επιστρέψει γρήγορα στην μέγιστη δυνατή κερδοφορία, αντανακλούν τους ανταγωνισμούς του «ελεύθερου» εμπορίου και της αγοράς ενώ σχετίζονται άμεσα με την στρατηγική της «απελευθέρωσης» της ενέργειας και της «πράσινης» μετάβασης, την οποία ευαγγελίζονται οι κυρίαρχοι. Για άλλη μια φορά λοιπόν, την κρίση και τους ανταγωνισμούς του καπιταλιστικού κόσμου πληρώνει η κοινωνική βάση.

Το νέο κύμα ακρίβειας έρχεται μέσα σε μια πολύ ιδιαίτερη κοινωνική συνθήκη και στην πραγματικότητα αποτελεί τη συνέχεια του αντικοινωνικού σχεδιασμού του κράτους και του κεφαλαίου, όπως αυτός συντελείται τα τελευταία χρόνια. Βρισκόμαστε περισσότερο από δέκα χρόνια μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης του 2008 και σχεδόν 2 χρόνια από την εμφάνιση της πανδημίας. Μέσα σε αυτό το διάστημα, οι ταξικές ανισότητες έχουν οξυνθεί, το κόστος ζωής έχει αυξηθεί σε τρομακτικό βαθμό, ενώ οι μισθοί είναι χαμηλότεροι από ποτέ. Η περίοδος της πανδημίας είναι χαρακτηριστική των προθέσεων και του σχεδιασμού του κυριαρχίας. Από την αρχή της υγειονομικής κρίσης έγινε φανερό ότι μόνο ότι το κράτος αδιαφορεί για την προστασία της ανθρωπίνης ζωής και της κοινωνικής πλειοψηφίας, αλλά και ότι όλες του οι κινήσεις αποσκοπούν στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφαλαίου. Έτσι, αντί να ενισχύσει το δημόσιο σύστημα υγείας, αντί να προσλάβει ιατρονοσηλευτικό προσωπικό και να λάβει ουσιαστικά μέτρα προστασίας στους χώρους εργασίας, το κράτος ήδη επεξεργάζεται το σχέδιο του «νέου ΕΣΥ» που περιλαμβάνει περαιτέρω ιδιωτικοποίηση του συστήματος υγείας με την μη πρόσληψη και τις απολύσεις εργαζομένων, με τις εξαγγελίες για συγχωνεύσεις κλινικών και νοσοκομείων, με την είσοδο ιδιωτικών εταιριών στο δημόσιο σύστημα υγείας (ΣΔΙΤ), με το σπρωξίμο δεκάδων χιλιάδων ασθενών στον ιδιωτικό τομέα της Υγείας.

Πέρα όμως από το χώρο της υγείας, παρόμοιος σχεδιασμός υπάρχει και σε μια σειρά άλλων τομέων και υπηρεσιών όπως η εκπαίδευση, η ύδρευση, οι

συγκοινωνίες, η στέγαση, οι δημόσιες υποδομές και η περιουσία (από κτίρια μέχρι ολόκληρα βουνά και παραλίες). Χαρακτηριστικό είναι το ότι η ολοκληρωτική αναδιάρθρωση που συντελείται τα τελευταία χρόνια στον χώρο της εκπαίδευσης περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την καθιέρωση διδάκτρων σε μεταπτυχιακά (και προπτυχιακά πλέον) προγράμματα σπουδών, την εμπλοκή όλο και περισσότερων ιδιωτικών εταιριών τόσο με πανεπιστημιακές υπηρεσίες όσο και με ερευνητικά προγράμματα, την επιβολή ταξικών φραγμών μέσω της μείωσης των εισακτέων και της θέσπισης της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής.

Επιπλέον, η επίθεση κράτους και κεφαλαίου ενάντια στην κοινωνική πλειοψηφία επεκτείνεται και στο ζήτημα της στέγασης. Εδώ και κάποιο καιρό, το κράτος έχει άρει τους περιορισμούς για τη διεξαγωγή των πλειστηριασμών και έχει ψηφίσει νέο πτωχευτικό κώδικα, ο οποίος απελευθερώνει τους πλειστηριασμούς και τις εξώσεις πρώτης κατοικίας. Συγκεκριμένα, ο νέος πτωχευτικός κώδικας, πατώντας πάνω στο δρόμο που άνοιξε η προηγούμενη κυβέρνηση Σύριζα και επιβάλλουν οι ντιρεκτίβες της ΕΕ, απελευθερώνει την πώληση και την ενοικίαση της πρώτης κατοικίας του «οφειλέτη», και μάλιστα με την ενεργοποίηση της σχετικής διαδικασίας από την τράπεζα, τα funds και άλλους πιστωτές. Μεταξύ άλλων, ο δανειολήπτης θα μεταβιβάζει την κυριότητα του ακινήτου σε ιδιωτικό ειδικό φορέα που θα συστήνεται για το σκοπό αυτό και στη συνέχεια θα μπορεί να γίνεται νοική στο σπίτι του αντιμετωπίζοντας παράλληλα τη διαρκή απειλή της οριστικής έξωσης, αφού μετά από τρία χρόνια η τράπεζα θα έχει το ελεύθερο να καταγγείλει τη σύμβαση αν δεν καταβληθούν έγκαιρα 3 στη σειρά μηνιαία μισθώματα. Την ίδια στιγμή προβλέπεται η πλήρης ρευστοποίηση της περιουσίας του οφειλέτη, ο οποίος έχει πλέον πρόσβαση μονάχα στα ποσά του εισοδήματός του που καλύπτουν «εύλογες δαπάνες διαβίωσης». Σε μερικά ψίχουλα δηλαδή, ίσα για να μην πεθάνει. Με τον τρόπο αυτό, καθίσταται σαφές ότι για το κράτος, βασική επιδίωξη δεν είναι η κάλυψη μιας βασικής κοινωνικής ανάγκης, όπως είναι η στέγαση, αλλά η εξασφάλιση των κερδών για τις τράπεζες και το κεφάλαιο. Είναι ήδη ορατό το ενδεχόμενο, στο επόμενο διάστημα να ξεσπάσει μια τεράστια στεγαστική κρίση.

Μια ειδική μνεία θα πρέπει να γίνει και στο ζήτημα της ενέργειας, καθώς τα τελευταία χρόνια, όλες ανεξαιρέτως οι κυβερνήσεις και βάσει των οδηγιών της Ε.Ε. έχουν μετατρέψει τη χώρα σε ένα απέραντο εργοτάξιο «αναπτυξιακών» έργων που, σύμφωνα με τις εξαγγελίες τους, αποσκοπούν στην προώθηση «πράσινων» μορφών ενέργειας και στην ενεργειακή αυτάρκεια της χώρας. Η μπίζνα με τις ΑΠΕ όχι μόνο δεν έφερε αυτάρκεια -αντιθέτως-, όχι μόνο δεν έφερε μείωση των τιμών κατανάλωσης όπως ευαγγελίζονται όσοι επιδοτούνται αδρά από Ευρωπαϊκά κονδύλια για να παράξουν ακριβό ηλεκτρικό ρεύμα, αλλά την ίδια στιγμή εκτόξευσε τις τιμές της ενέργειας στα λαϊκά σπίτια ενώ ταυτόχρονα οι βιομήχανοι

συνεχίζουν να παίρνουν ρεύμα στην τιμή κόστους. Το μεγαλύτερο ποσοστό της ΔΕΗ βρίσκεται εδώ και λίγο καιρό στα χέρια ιδιωτών και το άνοιγμα της αγοράς ενέργειας έχει φέρει μονάχα χειρότερες υπηρεσίες και άμεσες διακοπές ηλεκτροδότησης σε όσους χρωστών δύο λογαριασμούς. Το μόνο που έχει μείνει για την κοινωνία από τις κυρίαρχες πολιτικές για την ενέργεια είναι τα καταστροφικά έργα που γίνονται σε όλη τη χώρα και τα οποία λεηλατούν κάθε φυσικό πόρο, επιβαρύνοντας τα βουνά, τα δάση, τα ποτάμια και τις θάλασσες.

Όλα όσα αναφέρονται παραπάνω, από τις ανατιμήσεις στα βασικά αγαθά και στο ρεύμα, τις ταχύτερες ιδιωτικοποιήσεις μίας σειράς -μέχρι πρότινος- δημοσίων υπηρεσιών, χώρων και δομών (λιμάνια, ΟΣΕ, ΔΕΗ, ΔΕΔΔΗΕ, αεροδρόμια, ΟΑΣΘ, φοιτητικές λέσχες κλπ), μέχρι την επιχείρηση ιδιωτικοποίησης της υγείας, την περαιτέρω εμπλοκή του κεφαλαίου στον χώρο της εκπαίδευσης και την απελευθέρωση των πλειστηριασμών, αποτελούν κομμάτια της συνολικότερης επίθεσης που έχει εξαπολύσει το κυρίαρχο εκμεταλλευτικό σύστημα σε βάρος των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων. Οι αυξήσεις σε βασικά αγαθά σε συνδυασμό με τους ελάχιστους μισθούς (και παρά την προκλητικά πενιχρή αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 0,52€ την ημέρα), τον τεράστιο αριθμό των ανέργων και τις συνθήκες εργασιακής γαλέρας που έχουν διαμορφωθεί, ειδικά μετά το τελευταίο αντεργατικό νομοσχέδιο, δημιουργούν έναν ασφυκτικό κλοιό γύρω από την κοινωνική πλειοψηφία. Οι εργαζόμενοι και οι άνεργες, οι φτωχοί και οι καταπιεσμένες, αποκλεισμάστε όλο και πιο πολύ από την πρόσβαση στα στοιχειώδη μέσα διαβίωσης, από την υγεία και την παιδεία. Καθημερινά βυθιζόμαστε όλο και περισσότερο στη φτώχεια και την ανασφάλεια.

Από τον διαρκή ατομικό αγώνα για την επιβίωση, στον διαρκή συλλογικό αγώνα για ζωή

Το άμεσο μέλλον μας επιφυλάσσει ακόμα πιο βαθιά φτώχεια, ακόμα πιο ξεκάθαρους αποκλεισμούς όλο και περισσότερων από εμάς από την υγεία, από την παιδεία, από την ενέργεια, από τις μετακινήσεις, από την στέγαση, από μία σειρά ειδών πρώτης ανάγκης όπως το νερό και η τροφή. Σε όλο τον κόσμο, παίρνοντας διαφορετικές μορφές δικτύωσης και οργάνωσης, δυναμικές και μαχητικές αντιστάσεις υπερασπίζονται τον δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα μίας σειράς υπηρεσιών, περιφρουρούν πολύμορφα και πολλές φορές αποτελεσματικά τις ανάγκες της κοινωνίας απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις, τις εξώσεις, τα ακριβά ενοίκια, τα κομμένα ρεύματα, τους υπερκοστολογημένους λογαριασμούς. Έχοντας στα χέρια μας την φόρα και την εμπειρία από τους νικηφόρους, μετά από πολλά χρόνια, αγώνες των εργαζομένων της e-food και της cosco, κανείς δεν μπορεί να μας πείσει για το μάταιο της οργανωμένης μας αντίστασης.

Σε κάθε γειτονιά, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε σημείο που συναντιόμαστε, να επικοινωνήσουμε τα κοινά μας προβλήματα, να σταθούμε μαζί πάνω στην αρχή της αλληλοβοήθειας, να στήσουμε δίκτυα και δομές κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης, να οργανωθούμε στα σωματεία μας, στους φοιτητικούς συλλόγους, σε συνελεύσεις στις γειτονιές μας. Να παλέψουμε για την αύξηση του εισοδήματός μας και την μείωση του κόστους ζωής, να μπλοκάρουμε την ιδιωτικοποίηση της υγείας και της παιδείας, να δομήσουμε από τα κάτω ένα πλατύ ριζοσπαστικό κοινωνικό μέτωπο που θα τοποθετεί στο κέντρο της ανάλυσής του τον άνθρωπο και τις ανάγκες του και θα παλεύει για την ελεύθερη πρόσβαση στην υγεία, στην ενέργεια, στην στέγαση, στην μόρφωση, σε όλα τα είδη πρώτης ανάγκης για όλους και όλες, ντόπιους και μετανάστες.

Πέλοτο, Δυσήνιος Ίππος, Κατάληψη Παλιού Νεκροτομείου, Ταξική Αντεπίθεση (Αθήνα, Θεσσαλονίκη)

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΤΗΣ - ΜΕΡΟΣ Β'

Το Ενιαίο Μέτωπο και η Συγκρότηση της Τάσης

Άρθρο του Tommy Lawson στο libcom.org που παρουσιάζει τις έννοιες που χρησιμοποιήσαν οι αναρχικοί για να ορίσουν τη συνεργασία τους με άλλες τάσεις κατά τη διάρκεια του αγώνα. δημοσιεύεται σε 2 μέρη.

Η Εργατική Συμμαχία

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι το Λαϊκό Μέτωπο ήταν η αρχή του τέλους της Ισπανικής Επανάστασης. Εκ των υστέρων, οι αποτυχίες του ισπανικού προλεταριάτου να ολοκληρώσει τα καθήκοντά του στην επανάσταση είναι εμφανείς. Ωστόσο, στα χρόνια που προηγήθηκαν του '36, το αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα αντιμετώπισε άλλες στιγμές που ήταν δυνητικά επαναστατικές.

Συγκεκριμένα, το 1934, η περιοχή των ορυχείων της Αστουρίας ξέσπασε σε μια εξέγερση που έμεινε στην ιστορία ως «η Κομμούνια της Αστουρίας». Η εξέγερση ήταν προγραμματισμένη ως απάντηση στην προσχώρηση μιας φασιστικής οργάνωσης, της CEDA, στη νεοεκλεγείσα κυβέρνηση. Επιταχύνθηκε από έναν επαναστατικό συνασπισμό γνωστό ως Alianza Obrera ή Εργατική Συμμαχία. Αρχικά σχηματίστηκε από το αναρχοσυνδικαλιστικό συνδικάτο CNT, την ελεγχόμενη από τους σοσιαλιστές UGT (Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας), ενώ αργότερα προσχώρησαν το PSOE (Ισπανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα), το BOC (Εργατικό-αγροτικό Μπλοκ, αριστεροί μαρξιστές), η Κομμουνιστική Αριστερά και το Κομμουνιστικό Κόμμα. Στην Αστουρίας η βάση του σοσιαλιστικού κινήματος ήταν πολύ πιο αριστερή από την υπόλοιπη χώρα και η τοπική ομοσπονδία της CNT επεδίωξε να ενωθεί με τους συναδέλφους της για επαναστατικούς σκοπούς. Στο μυαλό της πλειοψηφίας της Αστουριανής CNT, η ενότητα θα μπορούσε να διαμορφωθεί στο επίπεδο της οικονομικής βάσης των εργαζομένων και γύρω από ένα βασικό πρόγραμμα εργατικής δημοκρατίας. Δηλαδή, η ύπαρξή τους ως παραγωγό ήταν αρκετή για να ενώσει τους εργάτες σε επαναστατικές φιλοδοξίες παρά σε πολιτική δέσμευση. Αυτή η αντιπολιτική στάση ήταν χαρακτηριστική των αναρχοσυνδικαλιστών ευρύτερα.

Ωστόσο, εκτός της Αστουρίας, οι εντάσεις μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων υπονόμισαν τις προσπάθειες για τη δημιουργία μιας Εργατικής Συμμαχίας σε ολόκληρη τη χώρα. Η προσέγγιση από πάνω προς τα κάτω άλλων πολιτικών δυνάμεων, σε συνδυασμό με μια ιστορία καταστολής από μεριάς του PSOE και η υποτιμητική στάση της UGT εναντίον αναρχικών εργατών τροφοδότησε έναν άκαιρο σεχταρισμό. Η FAI (Αναρχική Ομοσπονδία Ιβηρικής) ειδικότερα ήταν εχθρική προς την Εργατική Συμμαχία. Όταν ξέσπασε η εξέγερση, η συμμαχία απέτυχε για διάφορους λόγους σε κάθε άλλη περιοχή. Αν και η πλειοψηφία της χώρας προχώρησε σε γενική απεργία, άφησε την Αστουρίας να πολεμήσει μόνη της. Οι εργάτες άντεξαν για ένα δεκαπενθήμερο, εγκαθιδρύοντας μια μορφή προλεταριακής αυτοδιακυβέρνησης έως ότου συντρίφτηκαν από τον στρατό.

Υπάρχει μια απίστευτα περίπλοκη ιστορία στις σχέσεις μεταξύ της UGT και της CNT, την οποία δεν είναι καθήκον αυτού του άρθρου να εμβαθύνουμε. Ωστόσο, μπορούμε να αντλήσουμε μια σειρά από μαθήματα σχετικά με την αναρχοσυνδικαλιστική αντίληψη της Εργατικής Συμμαχίας. Πρώτον, οι συνδικαλιστές της Αστουρίας είχαν δίκιο στην ανάλυσή τους για τη δυνητικά παραγωγική σχέση με τους σοσιαλιστές εργάτες. Ωστόσο, το εθνικό κίνημα δεν είχε την ικανότητα να κάνει την κατάλληλη ανάλυση της συγκυρίας στην οποία βρίσκονταν. Μέρος του ελαττώματος στη σκέψη τους ήταν η αφελής πεποίθηση ότι οι εργάτες μπορούσαν να ενωθούν καθαρά με βάση την προλεταριακή τους ταυτότητα. Αυτό αντανάκλα το αναρχοσυνδικαλιστικό λάθος της κατάρρευσης του κοινωνικού και πολιτικού επιπέδου.

Κατά τη διάρκεια της Ισπανικής Επανάστασης, αυτό το λάθος θα εμφανιστεί ξανά. Τα μέλη της CNT θα συμμετάσχουν σε επαναστατικές επιτροπές σε διάφορα επίπεδα με μέλη της UGT με βάση την «προλεταριακή ενότητά τους». Ωστόσο, σταλινικά μέλη του PSUC θα

χρησιμοποιήσουν τις κάρτες μέλους της UGT για να μπουν σε αυτές τις επιτροπές και να επιχειρηματολογήσουν ενάντια στους επαναστατικούς σκοπούς.

Εκεί που η Εργατική Συμμαχία ήταν σωστή ήταν η κατανόηση της ανάγκης να πολεμήσουμε μαζί. Υπήρχε μια σωστή ανάλυση ότι μια θετική σχέση με τη βάση της UGT, στην πράξη θα μπορούσε να οδηγήσει τους εργαζόμενους σε όλο και πιο επαναστατικές προοπτικές. Αυτό έγινε πιο δύσκολο από τη μπερδεμένη αναρχοσυνδικαλιστική προσέγγιση της πολιτικής και τη διχασμένη βάση του εργατικού κινήματος στην Ισπανία.

Η Μαχητική Τάση και τα «δύο πόδια»

Το τρίτο παράδειγμα στο οποίο θα στραφούμε είναι αυτό της μοναδικής εμπειρίας της Federació Anarquista Uruguaya (FAU) κατά τις δεκαετίες του 1960 και του 70. Η αντίληψη της FAU για τους συνασπισμούς αγώνα σε τρία επίπεδα σηματοδοτεί μια μοναδική στιγμή στην προλεταριακή ιστορία και μια τομή στην πολιτική πραγματικότητα που δημιούργησαν τα πρώτα Ενιαία Μέτωπα.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1960, η FAU (Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης) συνέβαλε στην επιτάχυνση του σχηματισμού μιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης σε εθνικό επίπεδο (CNT) στην Ουρουγουάη που συγκέντρωνε πάνω από το 90% των συνδικαλιζόμενων εργαζομένων. Η πλειοψηφία αυτών των εργατών ήταν μέλη του ΚΚ Ουρουγουάης, μια ρεφορμιστική οργάνωση υπάκουη στα σοβιετικά συμφέροντα. Εντός της CNT, η FAU ξεκίνησε να συνεργάζεται με πιο μαχητικές μαρξιστικές ομάδες, όπως το MLN-Tupamaros. Μαζί, αυτές οι ομάδες συγκρότησαν τη Μαχητική Τάση.

Ενώ το ΚΚ προσπάθησε να ωθήσει προοδευτικά κινήματα και οργανώσεις προς το εκλογικό του σχέδιο, η FAU και η Μαχητική Τάση αναπτύχθηκαν στο κενό που άφησε η ηγεσία του ΚΚ στο εργατικό κίνημα. Ενώ το εκλογικό σχέδιο αποδείχθηκε μια αβυσσαλέα αποτυχία, μέχρι το 1973 ακόμη και τα συνδικάτα που ήταν παραδοσιακά προπύργια του Κομμουνιστικού Κόμματος έσπασαν την πολιτική του κόμματος, απεργούσαν και καταλάμβαναν εργοστάσια. Όπως σημειώνει ένα εσωτερικό έγγραφο της FAU της περιόδου, «στο τέλος... αυτό που έχει σημασία... είναι ποιος οργανώνει και πρακτικά οδηγεί τον αγώνα. Όχι ποιος έχει την πλειοψηφία στα συνέδρια».

Η δεύτερη πτυχή της περιόδου είναι γνωστή ως στρατηγική Las Dos Patos, ή «Δυο Πόδια». Αυτή περιλάμβανε μια μαζική οργάνωση, την Resistencia Obrera Estudiantil (Εργατική Σπουδαστική Αντίσταση) που είχε ως στόχο να συγκεντρώσει τους αναδυόμενους αγώνες τόσο στον εργασιακό χώρο όσο και στα κοινωνικά κινήματα. Το ROE ενσωμάτωσε αποτελεσματικά πάνω από δέκα χιλιάδες ανθρώπους στην άκρα αριστερά, συμπεριλαμβανομένων ριζοσπαστικών μαρξιστικών ομάδων. Το ROE χρησιμοποιήθηκε για να συμμετάσχει σε κοινές γραμμές δράσης εντός των συνδικάτων κατά την περίοδο που η FAU ήταν παράνομη και ως εκ τούτου υπόγειο. Αυτό το δευτερεύον επίπεδο οργάνωσης επέτρεψε στη FAU να βρει έναν λειτουργικό μηχανισμό πάνω από το έδαφος, ένωσε ευρύτερες κοινωνικές ομάδες πίσω από εργασιακές συγκρούσεις και έδωσε σε διαφορετικές ριζοσπαστικές ομάδες την ικανότητα να «χτυπήσουν μαζί».

Η άλλη μορφή των Δύο Ποδιών ήταν η Λαϊκή Επαναστατική Οργάνωση (OPR-33), μια ένοπλη πτέρυγα

της FAU. Υποταγμένη στην πολιτική οργάνωση, τα πρωταρχικά της καθήκοντα ήταν η ανάληψη αποστολών που υποστήριζαν τον μαζικό εργατικό αγώνα. Αυτό περιλάμβανε απαγωγές μόνο όταν ο εργατικός αγώνας είχε φτάσει στο μέγιστο των δυνατοτήτων του κατά τη διάρκεια των απεργιών. Οι μεγιστάνες της βιομηχανίας, όπως ο Molaquera, ένας βαρόνος στη βιομηχανία καουτσούκ, συνελήφθησαν αλλά δεν τραυματίστηκαν. Κάπως εκπληκτικά, αυτή η τακτική συνήθως οδηγούσε σε επιτυχή αποτελέσματα για τους εργατικούς αγώνες. Αυτό ίσως σχετίζεται με τη στενή σύνδεση που είχαν οι αγωνιστές του OPR στους σχετικούς χώρους εργασίας.

Τέτοιες ενέργειες συνέβησαν στο πλαίσιο μιας ευρείας έκρηξης ένοπλου αγώνα εμπνευσμένου από την κουβανική επανάσταση. Ωστόσο, το OPR διέφερε έντονα ως προς τις στρατηγικές και τους λόγους για την χρήση του ένοπλου αγώνα, με τη FAU να ασκεί καυστικές κριτικές στις πρωτοποριακές μαρξιστικές ομάδες στην περιοχή. Ωστόσο, αυτό δεν τους εμπόδισε να αναπτύξουν κοινή δράση με ομάδες όπως το MLN-Tupamaros σε κρίσιμες στιγμές του αγώνα.

Σε αντίθεση με τα προηγούμενα παραδείγματα της Ιταλίας, της Ρωσίας και της Ισπανίας, οι επαναστάτες της Ουρουγουάης αντιμετώπισαν ένα μοναδικά δύσκολο έργο. Όχι μόνο οικοδόμησαν τη δυνατότητα για επανάσταση, αλλά και αντιμετώπιζαν μια κατάσταση λαϊκού αγώνα που κυριαρχούσε η ηγεμονία ενός Κομμουνιστικού Κόμματος που ήταν επαναστατικό στο όνομα αλλά ρεφορμιστικό στην πράξη. Όπως μπορούμε να δούμε, η FAU περιηγήθηκε στη δυναμική μιας ταραγμένης κοινωνικής περιόδου με μοναδική διορατικότητα. Αυτό κατέστη δυνατό χάρη στο υψηλό επίπεδο πολιτικής σαφήνειας, που βασίζεται στην ενιαία θεωρία και σε ένα πρόγραμμα, το οποίο συχνά έλειπε από τις αναρχικές οργανώσεις που αναφέρθηκαν προηγουμένως. Η μεθοδολογία της εκτέλεσης συγκεκριμένης ανάλυσης για το πού μπορούν να γίνουν πρακτικές συμμαχίες και για την επίτευξη των σκοπών τροφοδοτεί την επόμενη αντίληψη που αναπτύχθηκε περαιτέρω από ειδικές ομάδες της Νότιας Αμερικής.

Η Συγκρότηση της Τάσης

Ένα μοντέλο που έχουν αναπτύξει ορισμένοι αναρχικοί για να πλαισιώσουν και να κατευθύνουν τη δική τους παρέμβαση σε κινήματα και αγώνες είναι η Συγκρότηση της Τάσης. Διαφέρει από τα προαναφερθέντα Λαϊκά και Ενιαία Μέτωπα, καθώς λειτουργεί σε επίπεδα τόσο κοινωνικών κινήματων όσο και πολιτικού αγώνα. Η σαφής διάκριση μεταξύ του κοινωνικού και του πολιτικού επιπέδου στην θεωρία της ειδικής οργάνωσης επιτρέπει μια συγκεκριμένη ανάλυση του ποιες συμμαχίες μπορούν να γίνουν και πού στην κοινωνία.

Για την Συγκρότηση της Τάσης, σε κάθε κατάσταση όπου ένας συνασπισμός δυνάμεων συγκεντρώνεται για την επίτευξη ενός συγκεκριμένου στόχου, οι αναρχικοί

προσπαθούν να δημιουργήσουν μια ενδιάμεση μορφή οργάνωσης που βασίζεται σε ένα σύνολο συνεκτικών ορισμών της πρακτικής και των ιδεολογικών συγγενειών. Αυτό το μοντέλο φαίνεται ότι είναι εμπνευσμένο από το έργο της FAU μέσω του Resistencia Obrero Estudiantil. Είναι πρακτικό σε μια κατάσταση όπου τόσο η αναρχική οργάνωση όσο και το κοινωνικό κίνημα μπορεί να εξυπηρετηθούν καλύτερα με τη συμμετοχή μέσω μιας ευρύτερης οργάνωσης. Πριν δημιουργήσουν μια ομαδοποίηση της Τάσης, οι εμπλεκόμενοι οργανισμοί μελετούν τις υλικές συνθήκες και τις προοπτικές επίτευξης των τελικών στόχων για να βεβαιωθούν ότι είναι η σωστή στρατηγική επιλογή. Είναι πολύ πιθανό ότι η άμεση συμμετοχή σε ένα κοινωνικό κίνημα ως αναρχική οργάνωση είναι η σωστή στρατηγική, και η Ομαδοποίηση της Τάσης διακινδυνεύει το παρόμοιο λάθος που χρησιμοποιούν ορισμένες μαρξιστικές ομάδες όταν χρησιμοποιούν το Ενιαίο Μέτωπο. Ωστόσο, η διάκριση του θεωρητικού πλαισίου για το κοινωνικό κίνημα και τη συνδικαλιστική δράση σε αντίθεση με τις επαναστατικές καταστάσεις δεν πρέπει να υποτιμάται.

Πότε βαδίζουμε χωριστά και πότε μαζί:

Η ιστορία του αναρχισμού ήταν πλούσια σε αγώνες. Υπάρχουν διδάγματα από αμέτρητα περιβάλλοντα που

πρέπει να αντλήσουμε όταν ανανεώνουμε την ανάλυσή μας για πιθανά αποτελέσματα σε οποιαδήποτε συγκυρία. Το ότι το Λαϊκό Μέτωπο ήταν καταστροφή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, με την υπαγωγή των επαναστατικών κινήσεων και οργανώσεων στα συμφέροντα της αστικής πολιτικής. Το μάθημα ότι οι προλεταριακές οργανώσεις πρέπει να διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους είναι γραμμένο στο αίμα των Ισπανών επαναστατών.

Το Ενιαίο Μέτωπο, αναμφίβολα πλούσιο σε ιστορία τόσο μεταξύ αναρχικών όσο και μεταξύ των μαρξιστών, είναι μια ένωση που μπορεί να τελειοποιηθεί και να αξιοποιηθεί σε σημαντικές καταστάσεις. Από δυναμικά επαναστατικές στιγμές, μέχρι το δύσκολο έργο του αντιφασισμού. Τα λάθη των Ιταλών και Γερμανών Μαρξιστών στην απόρριψη του αμυντικού Ενιαίου Μετώπου έχουν σημαδεύει στην ιστορία ως μεγάλες προλεταριακές τραγωδίες. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι ένα μοντέλο που πρέπει να εφαρμοστεί σε κάθε είδους κοινωνική εργασία. Η συνεργασία με άλλες οργανώσεις με βάση ένα πλαίσιο βοηθά επίσης στην αποφυγή των παγίδων του άνευ αρχών σεχταρισμού. Το να γνωρίζεις πότε, πού και γιατί να διαφωνήσεις με κάποιον άλλον είναι ένα πρότυπο μια οργάνωσης ή μιας τάσης που αντιμετωπίζει σοβαρά τους στόχους της και τον τρόπο επίτευξής τους.

Η Συγκρότηση της Τάσης, που αναπτύχθηκε από τις εμπειρίες της FAU και βελτιώθηκε περαιτέρω από την εμπειρία ειδικών οργανώσεων μπορεί να είναι ένα χρήσιμο πλαίσιο δέσμευσης. Και πάλι, αυτό εξαρτάται από τα καθήκοντα και τα μέσα για την επίτευξή τους. Οι επαναστάτες πρέπει να αναρωτηθούν: ποια προσέγγιση εξυπηρετεί καλύτερα τόσο το κίνημα όσο και την ανάπτυξη της ιδεολογίας; Με ποια μέσα μπορούμε να επιτύχουμε τους σκοπούς που επιδιώκουμε σε μια συγκεκριμένη στιγμή; Ποιοι είναι οι συσχετισμοί δυνάμεων; Εργαζόμαστε σε συνδικάτα και κοινωνικά κινήματα ή βρισκόμαστε ενώπιον της προοπτικής του επαναστατικού μετασχηματισμού; Η προδοσία ή η καταστολή θα συντρίψουν εμάς, τους συμμάχους μας ή το κίνημα; Πώς η διεθνής κατάσταση επηρεάζει τις προοπτικές αυτές;

Υπάρχουν αμέτρητοι παράγοντες που πρέπει να αναλυθούν σε κάθε περίπτωση. Η σωστή κατανόηση απαιτεί όχι μόνο συμμετοχή στη μαζική πάλη, αλλά θεωρητική ενότητα και κατεύθυνση. Αυτή είναι η δύναμη της ειδικής αναρχοκομμουνιστικής οργάνωσης, αποφεύγοντας τα λάθη άλλων αναρχικών τάσεων και κάποιων πρώην κινήσεων. Τελικά, αυτό που έχει σημασία είναι ότι οι ενέργειές μας συμβάλλουν στην ενδυνάμωση της εργατικής τάξης.

93 χρόνια από τη γέννηση του Καμίλο Τόρες

«Η σύγχρονη ιστορία της Λατινικής Αμερικής έχει αναδείξει πολλούς ιερείς, ακόμα και επισκόπους, που αφιέρωσαν τη ζωή τους στον αγώνα για τον μετασχηματισμό των κοινωνιών τους. Έχει, επίσης, αναδείξει ηρωικούς αντάρτες, διανοούμενους, πολιτικούς ηγέτες, αγωνιστές και αγωνίστριες με τεράστια λαϊκή απήχηση. Ο Καμίλο Τόρες Ρεστρέπο, μια από τις πλέον αναγνωρίσιμες προσωπικότητες της Κολομβίας, ήταν όλα αυτά μαζί. Η παγκόσμια φήμη του οφείλεται όχι τόσο στον σύντομο πρωταγωνιστικό του ρόλο στην πολιτική σκηνή της χώρας του όσο στις τραγικές συνθήκες του θανάτου του. Με το να προσφέρει τη ζωή του για τον επαναστατικό σκοπό, με το να πέσει από τις σφαίρες εκείνου που ονόμαζε «στράτο της ολιγαρχίας», ο Καμίλο μετατράπηκε σε σύμβολο για τις νεότερες γενιές σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική.

Τον αποκαλούν "ο Τσε της Κολομβίας", καθώς η διαδρομή της ζωής του ήταν παράλληλη με εκείνη του Τσε Γκεβάρα. Όχι μόνο έζησαν και έδρασαν και οι δύο την ίδια εποχή, στην ίδια ήπειρο, αλλά και δολοφονήθηκαν στο βουνό- ο ένας στη Βολιβία, ο άλλος στην Κολομβία. Και οι δύο έκαναν μια επιλογή ζωής που περιελάμβανε την υπηρεσία στους συνανθρώπους-ο ένας ως γιατρός, ο άλλος ως ιερέας». Από το βιβλίο PADRE CAMILO, Η σκέψη και η δράση του Καμίλο Τόρες.

Ο Φλεβάρης για την Κολομβία είναι ο μήνας του Καμίλο Τόρες. Ο Καμίλο γεννήθηκε στις 3 Φεβρουαρίου του 1929 στην Μπογκοτά. Στις 15 Φεβρουαρίου σκοτώθηκε σε μάχη πολεμώντας στις γραμμές του αντάρτικου Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης (ELN). Με το να προσφέρει τη ζωή του για τον επαναστατικό σκοπό, με το να πέσει από τις σφαίρες εκείνου που ονόμαζε «στράτο της ολιγαρχίας», μετατράπηκε σε σύμβολο για τις νεότερες γενιές σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική και έμεινε γνωστός ως «ο αντάρτης παπάς», συγκεντρώνοντας την παγκόσμια προσοχή γύρω από τη μορφή του.

Προκειμένου όμως να τον κατανοήσουμε στην ολότητά του, δεν μπορούμε να αποσυνδέουμε τον Καμίλο αντάρτη από τον Καμίλο ιερέα, από τον Καμίλο κοινωνικό επιστήμονα και από τον Καμίλο πολιτικό ηγέτη. Δεν μπορούμε να αρνηθούμε τη σημασία της απόφασής του να επιλέξει την ένοπλη δράση, παρόλο που, από άποψη χρονικής διάρκειας, αυτή υπήρξε μια πρόσκαιρη όψη της ζωής του. Από την άλλη, περικλύπτουμε τον Καμίλο, του αφαιρούμε τη νοσηματοδότηση της δέσμευσής του, εάν απογυμνώσουμε την επαναστατική του δράση από το θρησκευτικό της έρεισμα.

Ο Καμίλο τοποθετείται στην καρδιά των κοινωνικών συγκρούσεων στην Κολομβία των δεκαετιών 1950 και 1960, με το αντικομμουνιστικό κλίμα του Ψυχρού Πολέμου να κυριαρχεί. Ταρακουνά βαθιά εκείνα τα δόγματα και τις παραδόσεις του πολιτικού αλλά και του εκκλησιαστικού κατεστημένου, μέσω των οποίων είχε αφομοιωθεί και εσωτερικευθεί η αδικία και η καταπίεση. Παίρνει θέση σχετικά με τις κοινωνικές ανισότητες της εποχής του και κατακρίνει την ανεπαρκή δέσμευση της Εκκλησίας με τις κοινωνικές αλλαγές, αρχίζοντας έτσι να αποστασιοποιείται από τον επίσημο χριστιανισμό, τον οποίο απασχολούσε μόνο η πνευματική καθοδήγηση των πιστών.

Ως διδάσκων Κοινωνιολογίας στο Εθνικό Πανεπιστήμιο στην Μπογκοτά αναπτύσσει ιδιαίτερη σύνδεση με τους φοιτητές και με τις κοινότητες γειτονιάς και πραγματοποιεί κοινωνικές έρευνες στον αστικό και τον αγροτικό κόσμο. Παράλληλα, ο Καμίλο αναλαμβάνει κάποιες αρμοδιότητες μέσα από θεσμικά όργανα μέχρι το 1963, όταν απογοητευμένος, διαπιστώνει ότι η κοινωνική αλλαγή

δεν μπορεί να προέλθει μέσα από τους κρατικούς θεσμούς και ότι το σύστημα που παράγει αυτές τις τεράστιες κοινωνικές ανισότητες είναι αδύνατο να το αλλάξει κανείς ακολουθώντας τη θεσμική οδό. Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι ελίτ της χώρας δεν πρόκειται να παραχωρήσουν τα προνόμιά τους οικειοθελώς και αρχίζει να γεννιέται στο μυαλό του η πεποίθηση ότι η αλλαγή των κοινωνικών δομών, δεν θα μπορούσε να προκληθεί χωρίς την πίεση των ίδιων των φτωχών μαζών.

Ο κοινωνικός του χριστιανισμός, με κεντρική την έννοια της αποτελεσματικής αγάπης, βαθαίνει και σταθεροποιείται σε ευθεία αντίθεση με τις παραδοσιακές πρακτικές μιας Εκκλησίας υποταγμένης στην άρχουσα τάξη. Η αποτελεσματική αγάπη, όμως, δεν σημαίνει απλώς μια θετική στάση απέναντι στους φτωχούς και τους αδύναμους, δηλαδή δεν εξαντλείται σε πράξεις φιλανθρωπίας, αλλά η αποτελεσματικότητα, για τον Καμίλο ταυτίζεται με την έμπρακτη αλληλεγγύη προς τους κάθε λογής καταπιεσμένους. Έτσι, η έννοια της αποτελεσματικής αγάπης σηματοδοτεί το πέρασμα του Καμίλο από τη θρησκευτική στην πολιτική δέσμευση. Είναι ένας μονόδρομος που καταλήγει στη βούλησή του να ενωθεί με τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και να αγωνιστεί μαζί τους για την επίτευξη δομικών αλλαγών στη χώρα.

Από το 1964 ο Καμίλο απευθύνεται στις πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς, στον προοδευτικό και ανένταχτο κόσμο, προκειμένου να συνενώσει όλες αυτές τις δυνάμεις σε μια πλατφόρμα για ένα κίνημα λαϊκής ενότητας, που θα δώσει πνοή στο σχέδιο του Ενιαίου Μετώπου του Κολομβιανού Λαού. Η δράση του και οι δημόσιες τοποθετήσεις του καθιστούν τη ρήξη με την ιεραρχία της Εκκλησίας αναπόφευκτη, με αποτέλεσμα ο αρχιεπίσκοπος της Μπογκοτά, Καρδινάλιος Λουίς Κόντσα Κόρδομπα, να τον εξαναγκάσει να παραιτηθεί από το ιερατικό αξίωμα. Ακολουθεί μια πυρετώδης πολιτική δραστηριότητα με ομιλίες, κείμενα και περιοδείες σε ολόκληρη τη χώρα, προκειμένου να κερδίσει τις μάζες στον επαναστατικό σκοπό. Δεν δέχεται τη συμμετοχή στις εκλογές και τονίζει ανυποχώρητα την αντισυστημική ταυτότητα του Ενιαίου Μετώπου, με το να αρνείται οποιονδήποτε συμβιβασμό με το καθεστώς, στερώντας του έτσι οποιαδήποτε πολιτική νομιμοποίηση.

Την ίδια περίοδο, ξεκινά η μυστική προσέγγιση του Καμίλο με στελέχη του ELN. Όταν η άρχουσα τάξη αρχίζει να μεθοδεύει την εξόντωσή του και ο κλοιός γύρω του στενεύει, αποφασίζει να ταξιδέψει στα βουνά του Σανταντέρ, για να ενταχθεί πλέον ως μαχητής στον ELN. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Καμίλο δεν έπαψε ποτέ να θεωρεί τον εαυτό του χριστιανό, ακόμα και αφότου προσχώρησε στον ELN. Αποδεχόταν τα δόγματα της Εκκλησίας που έχουν βαθιές βιβλικές ρίζες. Δεν ήταν, δηλαδή, ένας αιρετικός. Η αναγκαιότητα της επανάστασης πρόβαλλε στη σκέψη του όχι ως κάτι που συγκρούεται με την πίστη του, αλλά ως αναπόφευκτο χριστιανικό καθήκον. Ο ίδιος λέει σε συνέντευξή του: «Ένας αληθινός χριστιανός πρέπει να συνεργάζεται με όλους εκείνους τους επαναστάτες που προσπαθούν να αλλάξουν τις παρωμένες άδικες και καταπιεστικές κοινωνικές δομές [...] Ο χριστιανός, ως τέτοιος και αν θέλει να είναι τέτοιος πραγματικά και όχι μόνο στα λόγια, οφείλει να συμμετέχει ενεργά στις αλλαγές... ο καθολικός που δεν είναι επαναστάτης και δεν είναι με τους επαναστάτες διαπράττει θανάσιμο αμάρτημα».

Έχοντας ζήσει μόλις για τέσσερις μήνες στο βουνό, ο αντάρτης Καμίλο σκοτώθηκε στην πρώτη του μάχη σε ενέδρα του στρατού, πάνω στην προσπάθεια να αποσπάσει το όπλο ενός τραυματισμένου στρατιώτη. Ήταν 37 ετών. Το μέρος στο οποίο κρύφτηκε η σορός του, αποτελεί μέχρι σήμερα μυστικό του κολομβιανού Κράτους.

Η επίμονη αναζήτηση συνέπειας μεταξύ των λόγων και των έργων είναι το βασικό σημείο της παρακαταθήκης που αφήνει ο Καμίλο Τόρες. Με το προσωπικό του παράδειγμα, άνοιξε τον δρόμο για τη συμμετοχή των χριστιανών στον επαναστατικό αγώνα, καλώντας τους, παράλληλα, να σπάσουν την παραδοσιακή υποταγή μιας συντηρητικής Εκκλησίας στην άρχουσα τάξη. Η σφραγίδα του υπήρξε καθοριστική στη διάδοση της θεολογίας της Απελευθέρωσης και την προοδευτική στροφή της Καθολικής Εκκλησίας. Επιπλέον, η ζωή, η δράση και ο θάνατός του επηρέασαν και συνεχίζουν να επηρεάζουν τις αξίες από τις οποίες εμπνέονται οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες σε ολόκληρη τη λατινοαμερικανική ήπειρο.

Ανταπόκριση από την ταξική μάχη που διεξάγεται στην Καβάλα

Η Energean Oil & Gas SA είναι θυγατρική του εισηγμένου στο χρηματιστήριο του Λονδίνου ομίλου Energean και από το 2009 διαχειρίζεται τις εγκαταστάσεις εξόρυξης πετρελαίου στον Πρίνο, στα ανοιχτά της Θάσου, που αποτελούν περιουσία του ελληνικού Δημοσίου ενώ το εργοστάσιο της βρίσκεται στη βιομηχανική περιοχή της Νέας Καρβάλης. Τα τελευταία χρόνια η εταιρία εμφανίζει φορολογικές ζημιές της τάξης των 310 εκατ ευρώ και συγκεκριμένα το 2020 λειτουργικές ζημιές 83 εκατ ευρώ. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν ότι τα ποσά που παρουσιάζονται ως ζημιές των ισολογισμών της μονάδας στην Καβάλα δεν αφορούν την εταιρεία αλλά συναλλαγές μεταξύ των διαφορετικών εταιρειών του ίδιου ομίλου ενώ τονίζουν πως μέρος αυτών των ποσών χρηματοδότησε δραστηριότητες της εταιρείας στα Ιωάννινα και το Κατάκολο για την διεξαγωγή ερευνών για τον εντοπισμό κοιτασμάτων.

Τον Μάρτη του 2021 η κυβέρνηση ζητάει από την Ε.Ε. την διαμεσολάβηση για την έγκριση δανείου ύψους 100 εκατομμυρίων ευρώ για την εταιρεία. Τελικά εγκρίνεται υπέρ της Energean δημόσια εγγύηση για δάνειο από εμπορικές τράπεζες ύψους περίπου 90,5 εκατ. ευρώ και δάνειο μειωμένης εξασφάλισης ύψους 9,5 εκατ. ευρώ από το ελληνικό κράτος.

Η εταιρεία ταυτόχρονα ανακοινώνει στους εργαζόμενους ένα σχέδιο αναδιάρθρωσης που περιλαμβάνει πρόγραμμα για εθελούσιες εξόδους αλλά και την είσοδο εργολαβικών εργαζομένων ενώ μιλάει για περικοπή 80 θέσεων εργασίας με τους 40 να διατηρούν τα πόστα τους αλλά πλέον ως υπάλληλοι εργολαβικής εταιρείας, ενώ στο τραπέζι μπήκαν και οι περικοπές σε κάποια επιδόματα.

Τον Αύγουστο 11 εργαζόμενοι αποχωρούν αλλά οι θέσεις δεν καλύπτονται. Για να βγαίνουν τα κενά, η δουλειά για τους εναπομείναντες εργαζόμενους εντατικοποιείται με κάποιους από αυτούς να αναγκάζονται να δουλέψουν 12ωρα για αρκετές μέρες σερί, δημιουργώντας μεγάλο πρόβλημα ασφαλείας. Το εργοστάσιο από τότε μέχρι και τον Δεκέμβριο θα βρίσκεται υπό την περιφρούρηση των εργαζομένων, με τις περισσότερες όμως λειτουργίες του να συνεχίζονται κανονικά.

Η προγραμματισμένη παύση λειτουργίας του εργοστασίου τον Σεπτέμβριο του 2021 με σκοπό την συντήρηση των εγκαταστάσεων έδωσε αφορμή στην εταιρεία για την αναστολή της λειτουργίας του.

Στις αρχές Δεκεμβρίου, με τη διοίκηση της εταιρείας να προσπαθεί να θέσει το εργοστάσιο ξανά σε λειτουργία με τους όρους της, η Energean ανακοί-

νωσε την εφαρμογή ενός προγράμματος διαθεσιμότητας με έγκριση του Πρωτοδικείου Καβάλας και στο οποίο εντάσσονται 130 εργαζόμενοι οι οποίοι παίρνουν το 50% του μισθού τους χωρίς να δουλεύουν ή το 50% + την διαφορά για όσες μέρες κληθούν να δουλέψουν. Το Σωματείο Εργαζομένων αναφέρει:

«Υπερασπιζόμαστε τις ζωές μας, το περιβάλλον, την οικονομική δύναμη της πόλης, δεν θα τα αφήσουμε όλα αυτά στην τύχη. Έχουμε ορκιστεί ότι όλοι μαζί θα τα υπερασπιστούμε με όλη μας την δύναμη. Δεν τα χαρίζουμε σε κανέναν όσο δυνατός και να παρουσιάζεται, όσο ύπουλα και αν φέρεται γιατί μας πνίγει το δίκιο, γιατί έχουμε προσφέρει κυριολεκτικά όλη την ζωή μας γι' αυτό και αντιμετωπίζουμε έτσι την όλη κατάσταση».

Οι εργαζόμενοι συνεχίζουν να προσέρχονται στην δουλειά τους και να περιφρουρούν το εργοστάσιο, η εταιρεία προχωρά σε μνηύσεις και κάπως έτσι στις 21 Δεκεμβρίου πραγματοποιείται εισβολή δέκα περίπου διμοιριών των ΜΑΤ που βρήκαν απέναντί τους 170 περίπου εργαζόμενους που διεκδικούσαν καλύτερες συνθήκες εργασίας, ανάκληση των απολύσεων και νέες προσλήψεις έτσι ώστε να αποφευχθούν εργατικά ή περιβαλλοντικά «ατυχήματα».

Κατά την επέμβαση των μπάτσων ανατινάσσεται ένας μετασχηματιστής έτσι ώστε να διακοπεί η ηλεκτροδότηση του εργοστασίου κάτι που θα μπορούσε να προκαλέσει τραυματισμούς αλλά και διαρροές υδροθείου. Η αστυνομία συλλαμβάνει τελικά 17 εργαζόμενους ενώ αναμένεται δικογραφία που θα συμπεριλαμβάνει και τους υπόλοιπους 150. Το ίδιο βράδυ εκατοντάδες αλληλέγγυοι κάτοικοι πραγματοποίησαν συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Αστυνομική Διεύθυνση της πόλης.

Την Τετάρτη 22 Δεκεμβρίου νέα μαζική συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια όπου μεταφέρονται

οι συλληφθέντες χτυπιέται εκ νέου από την αστυνομία, αλλά στέκεται στο σημείο μέχρι να αφεθούν ελεύθεροι όλοι, ενώ στις 27 Δεκεμβρίου πραγματοποιείται διαδήλωση εκατοντάδων Καβαλιωτών.

Οι εργαζόμενοι προχωρούν σε επίσκεψη εργασίας από την 1η Ιανουαρίου και η εταιρεία υλοποιεί τις απολύσεις που είχε προαναγγείλει για τους «ταραξίες» που «δεν σέβονται την νομιμότητα» όπως χαρακτηριστικά αναφέρει.

24 εργαζόμενοι στα Πετρέλαια Καβάλας, μεταξύ των οποίων ολόκληρο το 7μελές διοικητικό συμβούλιο του σωματείου εργαζομένων μένουν άνεργοι. Στους επτά συνδικαλιστές όσο και σε άλλους 17 εργαζόμενους παράλληλα με την απόλυση κοινοποιήθηκαν και μνηύσεις, με τις οποίες η εταιρεία τους κατηγορεί μεταξύ άλλων για δυσφήμιση και δολιοφθορές, ενώ με επιστολές της προς τους υπόλοιπους 197 εργαζόμενους που συμμετέχουν στην επίσκεψη εργασίας (με συμμετοχή που αγγίζει το 98%) τους προειδοποιεί πως αν συνεχίσουν θα έχουν την ίδια τύχη με τους απολυμένους συναδέλφους τους.

Περισσότερα από 100 σωματεία και ομοσπονδίες εργαζομένων συντάσσουν ανακοινώσεις συμπαράστασης ενώ μετά από κάλεσμα δεκάδων σωματείων της Ανατολικής Μακεδονίας και της Θράκης στις 27 Ιανουαρίου πραγματοποιείται μία από τις μεγαλύτερες εργατικές πορείες των τελευταίων δέκα ετών στην Καβάλα.

Μετά την E-food και την Cosco, ένας νέος εργατικός αγώνας βρίσκεται σε εξέλιξη και παρά τις συλλήψεις και τις απολύσεις η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων εξακολουθεί να παλεύει για αξιοπρεπείς συνθήκες δουλειάς που θα προφυλάσσουν την υγεία, την ζωή τους αλλά και το περιβάλλον.

Οι εργαζόμενοι επιμένουν να αγωνίζονται και να μην κάνουν πίσω και την συγκεκριμένη χρονική στιγμή τα μάτια όλων των εργαζομένων της χώρας είναι στραμμένα πάνω τους.

Μέσα σε συνθήκες κρίσης, βίαιης φτωχοποίησης, περιστολής συνδικαλιστικών ελευθεριών, στην Καβάλα και σε κάθε πόλη η εργατική τάξη αρχίζει να θυμάται τις εξεγέρσεις των καπνεργατών, τις απεργίες των οικοδόμων, τις καταλήψεις των εργοστασίων των προηγούμενων γενεών.

Και την οργάνωση ως προϋπόθεση οποιασδήποτε νίκης.

Να σταθούμε στο πλάι τους!

Δημήτρης Δ.

Λέξεις που γεννήθηκαν στο δρόμο

Θένια Πραγνίκου
Μαρία Μπουσδάκη

Δυσάνιος Τύπος

Νέα Έκδοση:

“Λέξεις που γεννήθηκαν στο δρόμο”

Κυκλοφόρησε η τρίτη έκδοση από τον Δυσάνιο Τύπο: «Λέξεις που γεννήθηκαν στο δρόμο».

Περιέχει ποιήματα και artwork εμπνευσμένα από στιγμές αγώνα και αλληλεγγύης.

Ακολουθεί απόσπασμα από τον πρόλογο της έκδοσης

«Πρόεκυψε από τον δρόμο, είναι λόγια που βγήκαν πηγαία εξαιτίας της βαρβαρότητας του πατριαρχικού, κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος, της βαρβαρότητας της καταστολής αλλά κι από τις σχέσεις αντίστασης και αγώνα που εμείς, ως αγωνιζόμενοι, χτίζουμε.

Από την άλλη, αυτή η έκδοση είναι συλλογική. Αποτελεί τις σκέψεις και τις αγωνίες δύο αναρχικών γυναικών που ζουν, κινούνται κι αγωνίζονται μαζί, σε ένα συλλογικό πλαίσιο που τις ενθαρρύνει και τις προστατεύει.

Αυτή η έκδοση δεν θα υπήρχε αν δεν υπήρχε ο αγώνας ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.»

Αφιερώνεται στις δολοφονημένες γυναίκες-θύματα του πατριαρχικού, κρατικού και καπιταλιστικού κόσμου.

Θα το βρείτε στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω (Πατρώως 87) κάθε Τρίτη και Παρασκευή 19:00-22:00.